

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-5065/2025-13

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Saši Bušić, kao sucu pojedincu u pravnoj stvari tužitelja Želimir Ćirić, OIB: 02795817080 iz Zagreba, Händelova ulica 4, zastupan po punomoćniku Borisu Jugu, odvjetniku u Zagrebu, protiv tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, Zagreb, Radnička cesta 50, zastupan po punomoćniku Hrvoju Matiću, odvjetniku u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 1. travnja 2026. u nazočnosti zamjenika punomoćnika stranaka, 21. travnja 2026.

p r e s u d i o j e:

1. Utvrđuje se da je ništetna odredba čl. 12.3. Ugovora o kreditu broj: 9012252962 zaključenog između tužitelja i tuženika dana 29.01.2007.g., u dijelu kojim je ugovorena za tužitelja obveza plaćanja jednokratne naknade u visini 0,50% od iznosa kredita prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita.

2. Nalaže se tuženiku, PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, da tužitelju, ŽELIMIR ĆIRIĆ, Haendlova 4, Zagreb, OIB: 02795817088, isplati iznos od 145,98 EUR uvećano za zakonske zatezne kamate tekuće od dana 01.06.2025.g. do isplate, u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

3. Nalaže se tuženiku, PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., Radnička cesta 50, Zagreb, OIB: 02535697732, da tužitelju, ŽELIMIR ĆIRIĆ, Haendlova 4, Zagreb, OIB: 02795817088, na ime uglavničenih zakonskih zateznih kamata isplati iznos od 257,08 EUR, u roku od 15 dana.

4. Nalaže se tuženiku da naknadi tužitelju prouzročeni trošak parničnog postupka u iznosu od 724,54 eur sa zakonskim zateznim kamatama od 21. travnja 2026. godine pa do isplate u visini stope sukladno čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 29.01.2007.g. sklopio sa tuženikom Ugovor o kreditu broj: 9012252962, kojim je tuženik tužitelju odobrio kredit u kunskoj protuvrijednosti iznosa od 48.496,49 CHF obračunatom prema srednjem tečaju za CHF tuženika važećem na dan korištenja kredita (dalje u tekstu: Ugovor o kreditu). U članku 12.3. predmetnog Ugovora o kreditu ugovorena je za tužitelja obveza plaćanja naknade za obradu kredita u visini 0,50% od iznosa kredita prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita (tzv. ulazna kanada). Navedene odredbe predmetnog Ugovora o kreditu kojima je ugovorena obveza plaćanja ulazne naknade su ništetne kako se dalje objašnjava, što ima za posljedicu primjenu predmetnog Ugovora o kreditu oslobođenog učinaka navedene odredbe. Tuženik je tužitelju dana 28.02.2007. prilikom isplate ugovorenog iznosa kredita obračunao i naplatio naknadu u visini od 0,50% od iznosa kredita, odnosno u iznosu od 145,98 EUR (tzv. ulazna naknada). Tužitelj ističe da je predmetna naknada koju je naplatio tuženik vidljiva iz dostavljene knjigovodstvene kartice prometa po kreditu, iz koje proizlazi da je predmetna naknada naplaćena pod knjigovodstvenim kontom 1240070400. Međutim tužitelj dodatno predlaže da se od tuženika službenim putem zatraži potvrda / očitovanje da je predmetna naknada naplaćena i u kojoj visini. Tužitelj ističe da je predmetna odredba čl. 12.3. nepoštena jer je riječ o odredbi o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo i koja protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača (čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača, NN 96/2003), što ima za posljedicu ništetnost predmetne odredbe (čl. 87. ZZZP/03). Tužitelj najprije ističe kako mu je prilikom sklapanja kreditnog odnosa tuženik ponudio tipski, unaprijed formulirani obrazac Ugovora o kreditu, kako je i uobičajeno u bankarskoj praksi potrošačkog kreditiranja, te je stoga nedvojbeno da se temeljem čl. 81. st. 2. ZZZP/03 predmetna odredba čl. 12.3. Ugovora ima smatrati onom odredbom o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, slijedom čega je ispunjen preduvjet da se ipituje poštenost predmetne odredbe. Nadalje, u odnosu na poštenost predmetne odredbe tužitelj ističe da ista protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja, obzirom je ugovorena bez ikakvog pokrića u stvarnim izdacima i troškovima koje tuženik navodno ima prilikom isplate kredita. Naime, tužitelj ističe da mu tuženik prilikom sklapanja Ugovora, a i naknadno tijekom otplate kredita, uopće nije jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navodnih troškova po pojedinim stavkama, kao i visinu troškova po pojedinim stavkama, a koji troškovi tuženiku navodno nastaju prilikom isplate kredita, pa da bi takvi troškovi opravdavali naplaćivanje naknade od Korisnika kredita. Tužitelj navedeno nije predočio tuženiku očito iz razloga što posebnih i izvanrednih troškova prilikom isplate kredita tuženik niti nema, već je samo paušalno odredio da je Korisnik kredita dužan platiti naknadu u visini 0,50% od odobrenog kredita, bez navođenja bilo kakvih parametara i informacija o tome zašto je određen baš taj postotak, u čemu se temelji takva visina naknade i koja je svrha iste. Tužitelj ističe da uslijed takvog postupanja tuženika uopće nije imao mogućnost da na temelju određenih parametara i konkretnih podataka predoči otegotnost i opravdanost obveze koju mu je tuženik nametnuo nepoštenom odredbom čl. 12.3. Ugovora, niti je stoga bio u mogućnosti da donese cjelovitu i informiranu odluku o svim aspektima kreditnog odnosa s tuženikom. Stoga je jasno da je tuženik prilikom sklapanja Ugovora o kreditu iskoristio svoju poziciju nesumnjivo jače ugovorne strane u kreditnom odnosu, te potrebu tužitelja za angažiranjem sredstava putem kreditnog odnosa radi

zadovoljavanja osnovnih životnih potreba, konkretnije radi kupnje stana, te je u takvim okolnostima tužitelju putem tipskog ugovora nametnuo nepoštenu odredbu o plaćanju ulazne naknade prilikom isplate kredita, koja naknada nama pokriće u poslovnim izdacima tuženika, pa u konačnici protivno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja kao potrošača. Isto tako, tužitelj ističe da je predmetna odredba ništetna i s aspekta čl. 270. Zakona o obveznim odnosima, obzirom je, kako je prethodno opisano, za tužitelja kao ugovornu stranu koja se obvezala na plaćanja sporne naknade, ista obveza bila potpuno neodređena i neodrediva. Predmetnom odredbom tuženik je obvezao tužitelja na plaćanje naknade za obradu kredita, bez da mu je prethodno, a niti naknadno jasno i nedvosmisleno predočio strukturu navedenih troškova, od čega se isti sastoji, u kojem postotku tuženi tereti tužitelja odnosno zbog čega upravo taj postotak, u kojem periodu i konačnom iznosu, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini u potpunosti neodređenom i neodredivom, posljedično i nepoštenom i ništetnom, sukladno odredbi čl. 270. Zakona o obveznim odnosima. Pored glavničnog iznosa jednokratne naknade koja je tužitelju naplaćena prilikom isplate kredita, tužitelj u posebnoj točki (točka 3. tužbenog zahtjeva), kao jedan glavnični iznos potražuje i iznos zakonskih zateznih kamata sa tijekom od dana 28.02.2007.g. (dan plaćanja naknade) do dana 31.05.2025. Zakonske zatezne kamate obračunate na iznos jednokratne naknade od dana 28.02.2007. do dana 31.05.2025. iznose 257,08 EUR te tužitelj obračun istih prilaže uz tužbu.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu. Tuženik prvenstveno prigovara naznačenoj vrijednost predmeta spora od 1.703,06 EUR kao suviše visoko naznačenoj u odnosu na stvarni predmet spora. Glavni (kondemnatorni) zahtjev tužbe odnosi se na povrat iznosa od ukupno 145,98 EUR, što predstavlja stvarni imovinski interes tužitelja. Naime, deklaratorni dio tužbenog zahtjeva služi kao pravna osnova za kondemnatorni zahtjev. S obzirom na navedeno, tuženik predlaže da sud – na temelju članka 40. stavka 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 129/00., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 96/08., 84/08., 123/08., 57/11., 148/11. - službeni pročišćeni tekst, 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22., 155/23., dalje: „ZPP“) – odredi vrijednost predmeta spora u iznosu od 145,98 EUR. Tuženik prvenstveno ističe prigovor zastare iz razloga kako slijedi. U odnosu na zahtjev za povratom sporne naknade, tuženik ističe kako se kod ništetnosti primjenjuju pravila o stjecanju bez osnove pa je zastarni rok pet godina od dana plaćanja. Tužiteljevo eventualno pozivanje na zaključak Građanskog odjela Vrhovnog suda RH donesen na sjednici održanoj dana 30. siječnja 2020., prema kojemu zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva za vraćanjem primljenog na temelju ništetne ugovorne odredbe počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je ta ništetnost utvrđena, je bespredmetno. Naime, osnovna zadaća suda je suditi na temelju Ustava, međunarodnih ugovora, zakona i drugih važećih izvora prava. Stoga je sud ovlašten tumačiti zakonske odredbe kada iste postoje. Tumačenje zastare ovisno o subjektivnom stavu svakog pojedinog suda ili suca u ovom kontekstu dovodi u pitanje pravnu sigurnost i legitimna očekivanja tuženika kao elemenata vladavine prava, a što predstavlja jednu od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske. Ovakvim arbitrarnim mišljenjem ukinuo bi se institut zastare, odnosno stvorilo bi se novo pravno pravilo za koje ne postoji zakonska odredba. Stoga je potraživanje tužitelja u odnosu na isplatu u zastari. Tuženik ne spori da je dana 29. siječnja 2007. s tužiteljem sklopio ugovor o kreditu broj 9012252962 (dalje: „Ugovor“) te da je tužitelju naplaćena jednokratna naknada za obradu kako je navedeno u tužbi. Međutim, tuženik ističe da je u

Ugovoru potpuno jasno, lako razumljivo i uočljivo navedeno kako se prije isplate kredita jednokratno odbijaju troškovi obrade u iznosu od 0,50% iznosa kredita, stoga sporna odredba stavka 3. članka 12. ne podliježe testu nepoštenosti iz članka 84. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine br. 96/03, dalje: ZZP/03). Tuženik, kao i svaka druga kreditna institucija, prilikom odobravanja kredita ima troškove koji su određeni kroz paušalnu naknadu. Tuženik ističe kako troškovi obrade, zajedno s ugovorenom kamatom, predstavljaju cijenu predmetnog kredita jer tuženik pruža uslugu kreditiranja (za koju je cijena određena ugovornom kamatom) te uslugu obrade tog kredita (za koju je cijena određena naknadom za obradu kredita). Tuženik smatra kako ima pravo naplatiti usluge koje pruža. Činjenica što obrada kredita ulazi u redovni opis posla zaposlenika banke to pravo ne umanjuje niti spornu odredbu čini ništetnom. Tuženikova djelatnost je puno šira od samog kreditiranja i on bi svaki proizvod i uslugu koju pruži morao smjeti i naplatiti. Tuženik se financira upravo kroz naknade, a zbir svih naknada je izvor iz kojeg se, između ostalog, isplaćuju plaće radnicima čiji je onda opis poslova i obrada kreditnih zahtjeva. Stoga tuženik ukazuje kako kroz spornu naknadu on naplaćuje svoju uslugu, a o primjerenosti cijene se ne može raspravljati u kontekstu poštenosti. Nesporno je da se u predmetnom slučaju radi o tipskom ugovoru (što samo po sebi ne dovodi do zaključka kako se u vezi s ugovornim odredbama nije moglo pregovarati kako tužitelj pogrešno ističe u tužbi). Međutim, pregovaračka moć potrošača se ogleda u njegovom pravu da odabere između različitih ugovornih proizvoda tuženika, njihove cijene te usporedi ponudu na tržištu kako bi odabrao ekonomski i pravno za njega najprihvatljiviju ponudu. Tužitelj je prilikom sklapanja Ugovora ovisio jedino o svojoj slobodnoj volji te je mogao sam odlučiti odgovara li mu ta odredba. Riječ je o naknadi koja se naplaćuje odmah prilikom puštanja kredita u tečaj i tužitelj je bio upoznat s tom odredbom od prvog trenutka pregovora o uvjetima kredita. Tužitelj je samostalno procjenjujući rizike, odabrao sklopiti Ugovor s tako ugovorenim troškovima obrade očito iz razloga jer je taj model u vrijeme sklapanja Ugovora za tužitelja bio najpovoljniji. Nadalje, tuženik ističe da tužitelj pogrešno ističe kako je ugovaranjem sporne naknade došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana. Takav stav nije utemeljen na zakonu, niti proizlazi iz okolnosti slučaja. Tuženik ističe kako je o svim relevantnim okolnostima obavijestio tužitelja pri sklapanju Ugovora, kao i upozorio na činjenicu da će se troškovi obrade odmah naplatiti. To je uostalom i potpuno životno logično jer nije riječ o nekakvoj obvezi koja je nenadano iskrsnula nakon proteka nekoliko godina ispunjavanja Ugovora, nego je riječ o jednokratnoj obvezi koja je ispunjena odmah prilikom puštanja novaca te je tužitelj već u tom trenutku bio svjestan te obveze. Tuženik ističe kako navodi tužitelja da ugovorna ne sadrži jasne informacije o načinu određivanja predmetne naknade odnosno ne sadrži strukturu troškova, tj. od čega se isti sastoje, te da je stoga takva odredba nepoštena te u konačnici i ništetna neosnovani. Tužitelj je u tužbenom zahtjevu uglavničio iznos zateznih kamata, međutim tužitelj nije ovlašten uglavničiti zateznu kamatu i kapitalizirati istu, zahtijevajući na taj način kamatu na kamatu, tako dugo dok postoji neplaćena glavnica na koju se ta kamata odnosi. Dodatno, tuženik prigovara tužiteljevom potraživanju uglavničene zatezne kamate od dana plaćanja sporne naknade jer čak i kad bi tužitelj imao pravo na tzv. procesnu kamatu, na istu bi imao pravo eventualno tek od dana podnošenja zahtjeva sudu. Slijedom navedenog, tuženik predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev tužitelja te ga obveže da naknadi troškove postupka tuženiku.

3. U dokaznom postupku sud je izvršio uvid u presliku Ugovora o kreditu broj: 9012252962 od 29. siječnja 2007. godine, knjigovodstvena kartica prometa po kreditu, iskaz tužitelja i zapisnici s ročišta te priležeći podnesci.

4. Nesporno je među strankama da je tužitelj u svojstvu korisnika kredita s tuženikom kao kreditorom dana 29. siječnja 2007. sklopio ugovor o kreditu broj: 9012252962 kojim je tuženik tužiteljici odobrio kredit od 48.496,49 CHF u protuvrijednosti kune. Nesporno je da je tuženik tužitelju naplatio naknadu za obradu zahtjeva kredita i naknadu za prijevremenu otplatu kredita, sporno je da li je odredba za obradu za zahtjev kredita čl. 5. kao i osnovanost tužbenog zahtjeva.

5. Ne stoji prigovor zastare tuženika jer u ovom slučaju se radi o restitucijskom zahtjevu tužitelja da mu tuženik vrati ono što je neosnovano stekao temeljem nepoštenih ništetnih odredbi Ugovora, a u kojem zahtjevu prethodi utvrđenje ništetnosti sporne odredbe Ugovora, a što sud odlučuje u ovom postupku, a radi čega je utvrđeno kako zastara još nije niti počela teći, a koji je u svezi s čl. 323. st. 1. ZOO-a.

6. Iz iskaza tužitelja proizlazi da kada je bio kod tuženika da je prije potpisivanja pročitao ugovor o kreditu i sjeća se da mu je zaposlenik tuženika rekao da mora platiti naknadu za obradu kredita, ali nije mu objasnio od čega se ta naknada sastoji. Navodi da je s tim kreditom kupio stan koji i sada koristi sa suprugom, stan nije nikada iznajmljivao niti je registrirana firma ili obrt. Navodi da je ja plaćao anuitete kredita. Navodi da kada je došao u banku ugovor je već bio sastavljen i nije mogao mijenjati odredbu za naknadu troškova obrade kredita. Navodi da je kao namet dobio da mora platiti osiguranje kod Generali osiguranja jer inače ne bi mogao dobiti navedeni kredit. Nije znao koliko je postotak za plaćanje naknade kredita. Navodi da se ne sjeća kolika je bila visina postotka naknade. Navodi da su mu sa računa ustegnuli za navedenu naknadu negdje oko 1.000,00 kn.

7. Prema odredbi čl. 59. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: Ugovor o potrošačkom zajmu mora sadržavati podatke potrebne za identifikaciju ugovora odredbe o uvjetima pod kojima se zajam odobrava, a poglavito odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti.

8. Prema odredbi čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača propisano je: Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca. Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati.

9. Prema iskazu tužitelja sud je zaključio da se u konkretnom slučaju nije pregovaralo o navedenoj odredbi jer se radilo o tipičnom formulacijskom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane banke koju tužitelj može potpisati ili ne te je sasvim neizvjesno da tuženik ne bi omogućio tužitelju zaključenje ugovora da navedena ugovorna odrednica nije bila uključena u Ugovor. Ugovor ponuđen tužitelju je po principu "uzmi ili ostavi", jer tužitelj je mogao samo isti prihvatiti, druge opcije nije imao. Iz sadržaja sporne ugovorne odredbe čl. 12. toč. 3. nije vidljivo na što se točno odnosi naknada za prijevremenu otplatu kredita i da li je tuženik uopće imao kakve stvarne troškove vezane za navedenu naknadu. Tuženik je na opisani način postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača, a prema čl. 96., 97. i 102. te suprotno odredbama ZOO-a. Odredbom čl. 96. st. 1. ZZP-a propisano je kako se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako je suprotno načelu savjesnosti, poštenja te uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Prema st. 2. navedenog čl. smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane ovdje tuženika te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora ovdje tuženika. Odredbe koje su se odnosile na naplatu naknade za odobrenje kredita sastavni su dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od prednika tuženika te o kojim odredbama se sa tužiteljem nije pojedinačno pregovaralo, niti je tužitelj imao utjecaj na njihov sadržaj, suprotno načelu savjesnosti, poštenja te je tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza te takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita tužiteljice kao potrošača u odnosu na tuženika.

10. Tuženik nije dovoljno vodio računa o tužitelju kao potrošaču i slabijoj ugovornoj strani te je povrijedio načelo savjesnosti i poštenja, a prema čl. 4. ZOO-a te načelo jednake vrijednosti činidaba prema čl. 7. ZOO-a stoga je ugovorna odredba čl. 5 i 8.2 predmetnog ugovora nepoštena i posljedično ništetna te je protivna odredbi čl. 81., 82., 90., 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača i prema odredbi čl. 322., 323. i 324. ZOO-a. Kako se radi o ništetnim ugovornim odredbama, a ništetnost nastaje na temelju zakona i djeluje od trenutka sklapanja pravnog posla, a prema odredbi čl. 323. st. 1. ZOO-a. Prema odredbi čl. 1111. ZOO-a propisano je da dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe, a taj prijelaz nema osnove u nekom pravnom poslu, odluci suda odnosno, druge nadležne vlasti ili zakona stjecatelj je dužan vratiti odnosno naknaditi vrijednost postignute koristi s time da se pod prijelazom imovine razumijeva i stjecanje koristi izvršenom radnjom, a iz čega proizlazi da tužitelj osnovano potražuje kao posljedicu ništetnosti navedenih ugovornih odredbi navedene iznose, a prema postavljenom tužbenom zahtjevu. Sud je iz navedenog utvrdio da je stjecatelj nepošten.

11. Sud je dosudio tužitelju iznos od 145,98 eur, a koji se odnosi na ništetnost plaćene naknade za obradu kreditnog zahtjeva (čl. 12. toč. 3. Ugovora o kreditu) sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja 1. lipnja 2025. godine pa do isplate, a prema čl. 1115. ZOO-a i čl. 29. st. 2. ZOO-a. Prema odredbi čl. 1115. ZOO-a kada se vraća ono što je stečeno bez osnove, moraju se vratiti plodovi i platiti zatezne kamate i to, ako je stjecatelj nepošten od dana stjecanja, a inače od dana podnošenja zahtjeva. Sud je utvrdio da je stjecatelj nepošten, a što je prije obrazložio, stoga zakonske zatezne kamate teku od dana stjecanja pa do isplate.

12. Visina uglavničene kamate među strankama nije sporna nego osnovanost. Sud je stava da tužitelj ima pravo uglavničiti zakonske zatezne kamate na glavnici potraživanja i samostalno iskazati u apsolutnom iznosu, bez obzira je li glavna tražbina prestala ili ne, a prema čl. 279. ZOO-a, jer nije riječ o osamostaljivanju kamata. Sud je dosudio tužitelju uglavničenu zakonsku zateznu kamatu iznos 257,08 eur.

13. Tuženik se pozvao na odluku EU broj S-621/17 od 3. listopada 2009. godine u kojoj niti jedan dio ne ukazuje da odredba o naknada za obradu kredita nije nepoštena odnosno ništetna. Navedena presuda je irelevantna za ovaj postupak i donesenu odluku.

13. Sud je dosudio parnični trošak tužitelju temeljem čl. 154. st. 1. ZPP-a u iznosu 724,54 eur, a koji se sastoji od: tužba - 50 bodova, podnesak 16.09.2025. - 50 bodova, ročište 12.11.2025. - 50 bodova, ročište 17.02.2026. - 50 bodova, ročište 1.04.2026. - 50 bodova, a što ukupno iznosi 500,00 eur za rad odvjetnika prema OT, PDV 125,00 eur, trošak sudske pristojbe na tužbu 33,18 eur, trošak sudske pristojbe na presudu 66,36 eur.

U Zagrebu, 21. travnja 2026.

Sudac:
Saša Bušić

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude strankama je dopuštena žalba u roku od 8 dana od primitka prijepisa presude. Žalba se podnosi pisanim putem u 4 istovjetna primjerka putem ovog suda, a o žalbi odlučuje Županijski sud.

DNA:

- tužitelju po pun
- tuženiku po pun

Broj zapisa: **9-30886-ef4a3**

Kontrolni broj: **0312b-24c9a-95f78**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.